

Oponentský posudek

Nástroje ochrany životního prostředí v českém právu

Diplomant: Martin Tomala

Autor si za téma své diplomové práce zvolil problematiku, jež je svým charakterem průřezová a přes svou zdánlivou jednoduchost poměrně složitá, neboť předpokladem jejího kvalitního zpracování je analýza platných právních předpisů celého systému práva životního prostředí. Na druhou stranu, potenciál tématu je vysoký: komplexní pohled na toto široké právní odvětví a identifikace nástrojů jím používaných jsou základem pro jeho pochopení. Je třeba říci, že autor tohoto potenciálu velmi dobře využil.

Předložená práce se po stručném úvodu dělí na dvě části, z nichž první je věnována problematice nástrojů ochrany životního prostředí obecně, druhá pak ilustruje použití těchto nástrojů, resp. některých z nich, v ochraně ovzduší. Obě části se dále vnitřně člení, autor přitom vychází z tradičního rozlišování nástrojů přímého a nepřímého působení. Práci doplňují závěr a seznam literatury a internetových zdrojů. Přestože práce není příliš rozsáhlá (celkem 57 stran), lze ji hodnotit jako kvalitní, a to jak z hlediska formálního, tak obsahového.

Po formální stránce je třeba ocenit především styl a úpravu; velmi malý počet chyb a překlepů prokazuje péči věnovanou závěrečné korektuře textu. Práce je přehledná a dobře se čte, čemuž napomáhá i vhodné používání poznámek pod čarou, které v diplomových pracích zdaleka není obvyklé. Drobnou výtku bych směřovala pouze na seznam internetových zdrojů, kde autor uvádí pouze doménové adresy, nikoliv však jména příslušných institucí či subjektů.

Práce má vysokou úroveň i z hlediska obsahového. Struktura a výklad jsou logické a pochopitelné, autor neopomíjí žádný z významných aspektů problematiky, i když některým věnuje z pochopitelných důvodů pouze omezenou pozornost. Velmi dobře je zpracována především druhá část, v níž autor uplatňuje vlastní, logicky odůvodněné členění nástrojů ochrany a kriticky přistupuje k hodnocení jejich účinnosti. Je škoda, že se o podobný přístup autor nepokusil i v první části práce, kde pouze přejímá dělení, resp. řazení nástrojů ochrany životního prostředí uvedené v učebnici. Dále ne zcela souhlasím s analýzou povolení a souhlasů vydávaných orgánem ochrany ovzduší (str. 47-48). Další výtky jsou méně významného charakteru: při výkladu ukládání povinností (str. 9) chybí zmínka o významu stanovení odpovídajících sankcí, poznámku pod čarou č. 27 bylo vhodné uvést slovem „např.“, aby nevznikal dojem, že se jedná o jedinou kontrolní pravomoc ČIŽP, pojem „strážce“ (na téže straně) mohl být v poznámce pod čarou stručně vysvětlen. V tomto případě se však skutečně jedná o drobnosti, které na celkovou kvalitu práce nemají zásadní vliv.

S ohledem na výše uvedené považuji oponovanou práci za vyhovující a **doporučuji** ji k ústní obhajobě. V jejím rámci by se autor měl zaměřit na následující témata:

1. Na str. 33 autor uvádí, že v ochraně klimatického systému Země se vyskytuje pouze ekonomický nástroj ochrany. Jaký charakter má v této souvislosti povolení k emisím skleníkových plynů vydávané dle zákona č. 695/2004 Sb.?
2. Charakteristika jednotlivých správních aktů vydávaných orgánem ochrany ovzduší dle § 17 odst. 1 a 2 zákona č. 86/2002 Sb.

V Praze dne 16. června 2008

JUDr. Karolina Žáková, Ph.D.